

LA CAMPANA DE GRACIA.

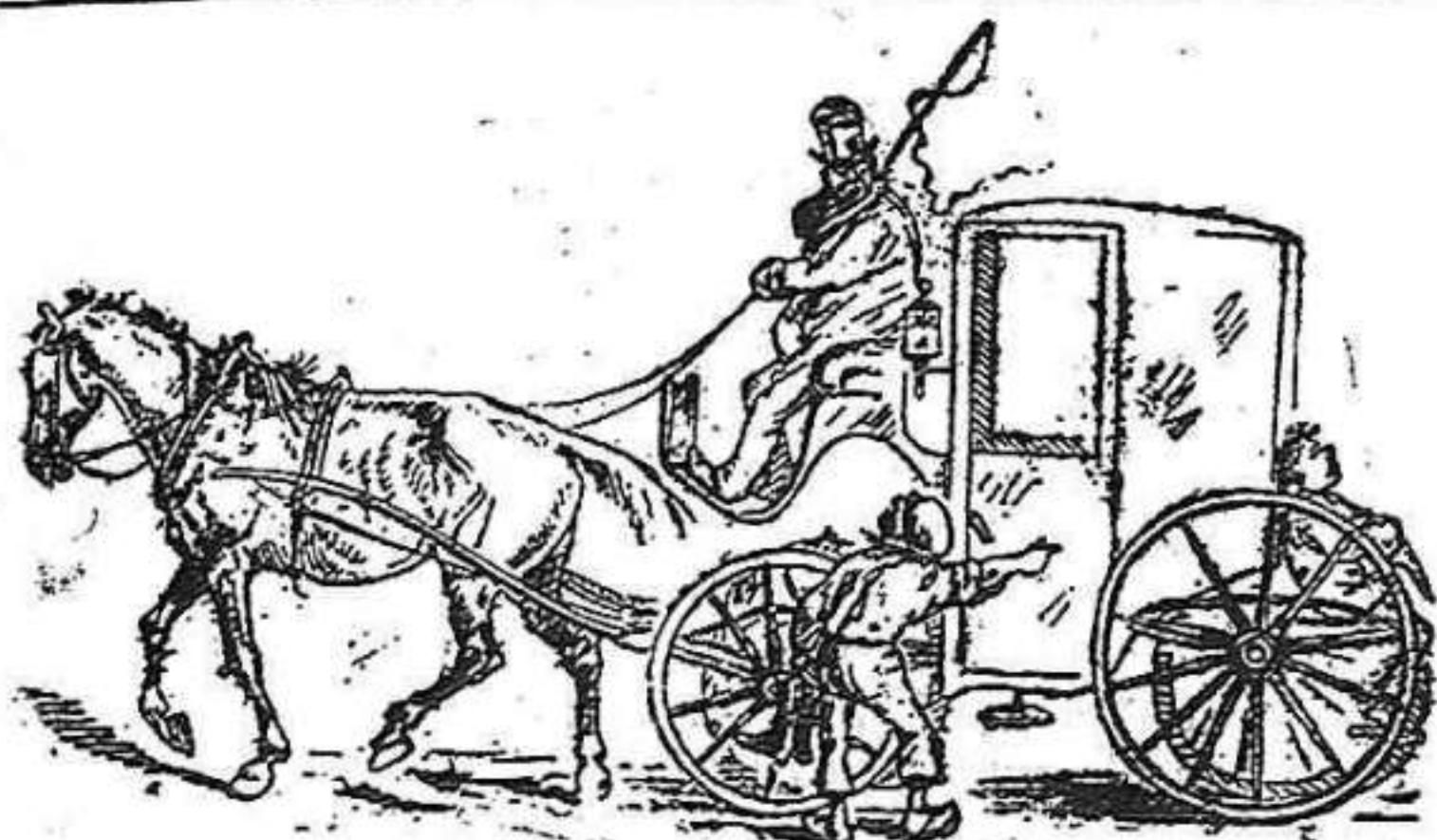
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

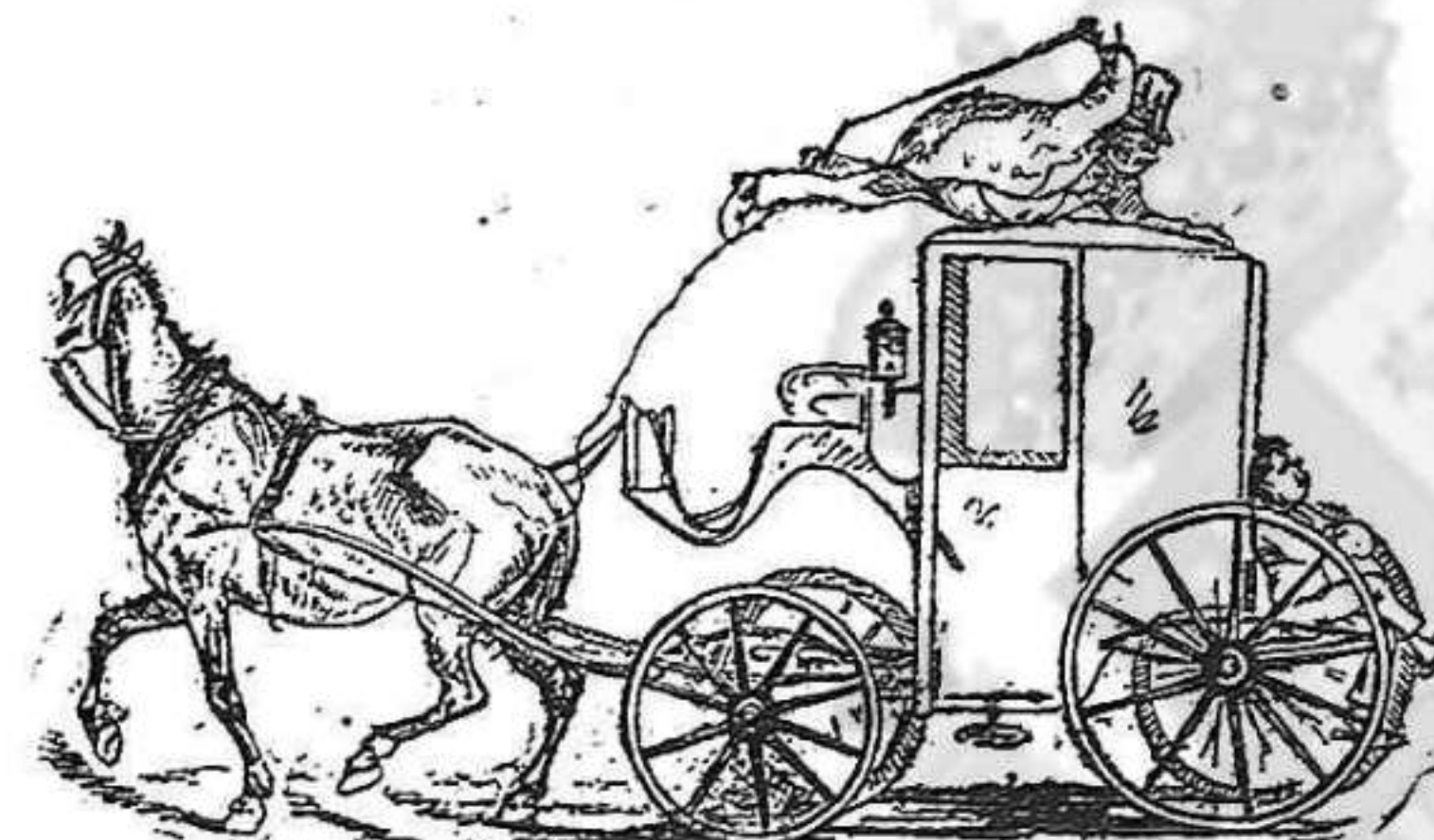
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. **BARCELONA.**

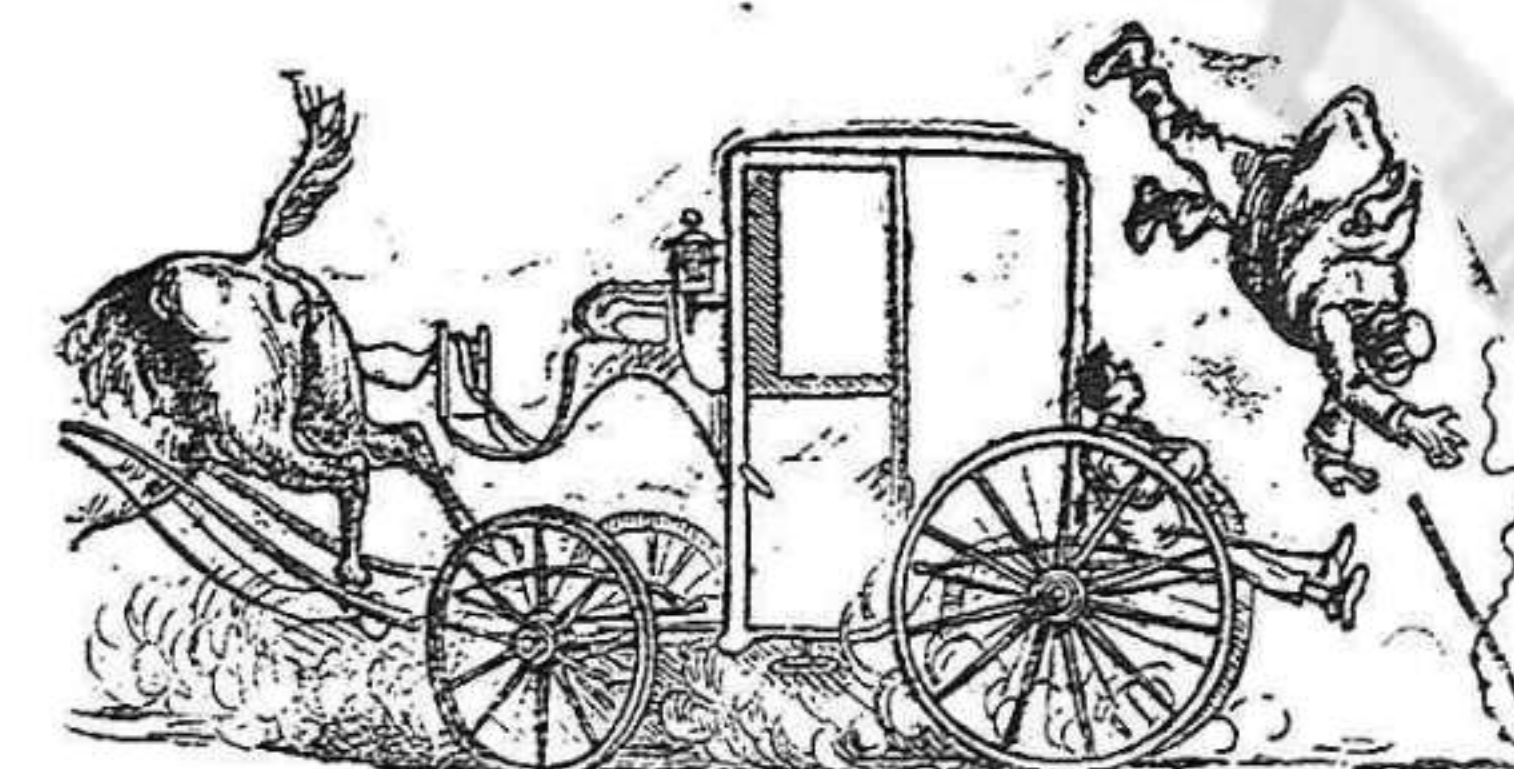
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

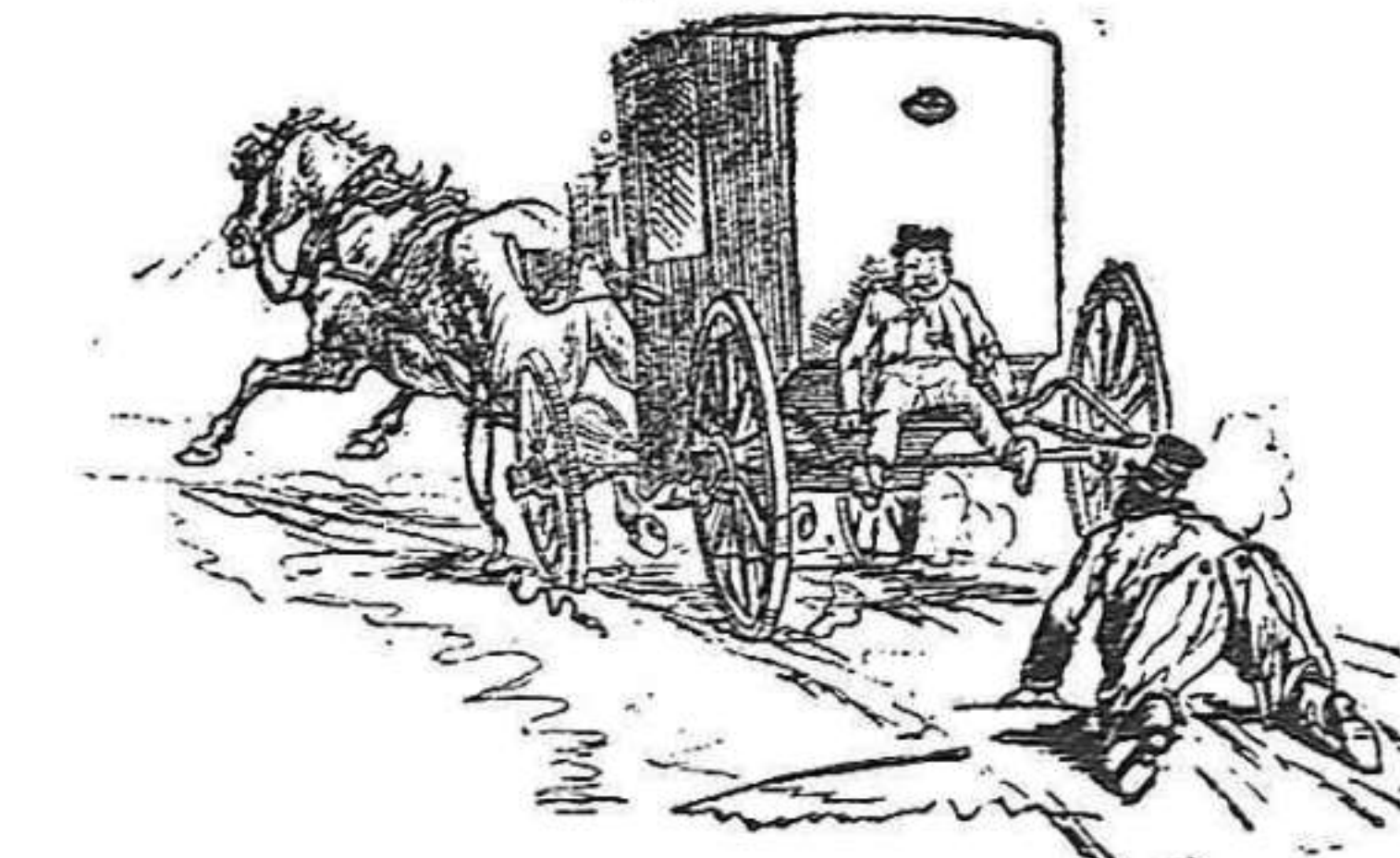
¡A darrera!

¡Ah, si t' arreplego!

¡Errada!

¡Va caure!

LO QUE DEYAM.

Va succehir tal com ho teniam previst.

La manifestació proteccionista vá ser un acte entusiasmista, indescriptible. Tots los teatros varen omplirse de gom á gom, y milers d' espectadores tingueren d' entornarse'n per falta de local.

Algunas botigas varen tancar las portas, renunciando á la venta del dia per assistir á la manifestació. Dels pobles vehins varen venir gran número de concurrents, y Barcelona presentava un nou aspecte.

Totas las classes de la societat estavan allí: las corporacions de totas menas, científicas, literarias, artísticas, económicas, etc., etc., hi estavan representadas en los cinch locals, y la massa inmensa del públich que assisteix espontáneament als actes en que 's tracta de la seva salvació, vá respondre com un sol home.

Lo treballador seya al costat del fabricant, l' artesá al costat del home de lletras.

Era un espectacle magnífich, conmovedor. L' amor al treball, á la producció y la patria vá obrar lo miracle d' esborrar per un moment discutiments polítichs, diferencias sociales, antipatías de personas.

Tots los cors esbategavan á impuls del mateix entusiasme.

Vá donarse un crit de *desperta, Espanya*; y ¡ay á Espanya si no desperta, al crit dels oradors proteccionistas, al tró dels aplausos de tota la manifestació; á la llum espléndida de tant gloriosas esperansas com varen manifestarse!

¿Y á Madrid?

Lo *meeting* libre-cambista vá ser com tots los altres.

Escassa concurrència: aixís ho diuhen los mateixos periódichs de la camarilla.

Va comensar D. Gabriel Rodriguez diguent una gracia: «Los proteccionistas avuy han celebrat cinch *meetings*: han fet com aquell general que no arribant al enemich ab una canonada, vá manar que se 'n tiressin cinch de un cop.»

A lo menos no podrá negar lo Sr. Rodriguez, que nosaltres tirém ab canó; ells en cambi tiran ab xeringa: y que gastém bona pólvora ho prova que 'l mateix dia que disparém á Barcelona, fem blanco á Madrid, y las nostras bombas cauen al mitj dels *meetings* libre-cambistas.

Al parlar del número de assistents á la gran ma-

nifestació catalana, vá recordar la multiplicació dels pans y dels peixos.

Ditxosos nosaltres que sabém fer miracles: ab los nostres peixos y 'ls nostres pans poden menjarhi tots los espanyols; ells voidrian enviarlos tots al extranjer.

Un obrer catalá vá pendre la paraula y vá ferho bé pariant en nom de la classe obrera que necessita treball, baix pena d' emigrar.

Lo nostre paisá Figuerola, vá dir un altre xiste, perque aixó sí, per xistosos no hi ha com los libre-cambistas; en Figuerola vá dir que donar protecció perque 'ls obrers treballassin, equivalia á obligar á tothom á afeytarse, per donar feyna als barbers.

¡Qué graciós!

Ja ho sab la classe obrera: en Figuerola es un liberal de punta. Ab las sevas teorías concedeix una llibertat única á la classe obrera: la llibertat d' emigrar per falta de feyna.

Respecte al art de la barbería, hem de confessar qu' en Figuerola es la primera navaja d' Espanya.

Quan ell vá ser ministre de Hisenda, tothom recorda que 'ns afeytava á repel, y si 'ns descuidém no content ab arrancarnos la pell, nos raspa 'ls ossos.

Per supuesto, que vá dir una veritat com un temple. «Los que are 'm censuran, després de mort me benehirán.»

¡Oh, sí! Y sí s' hagués mort avants de ser ministre d' Hisenda, encare 'l benehiriam més.

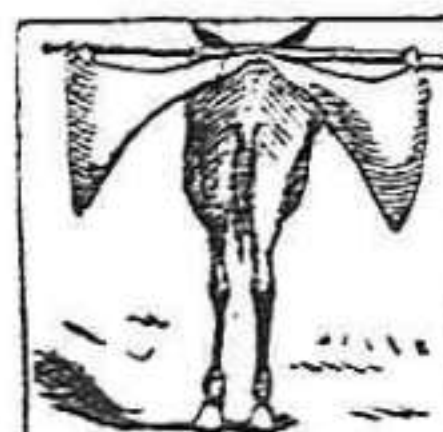
Per supuesto no vá faltarli alló de que 'l proteccionisme es mort. Aixó vá dirho en Moret, anyant que ab las nostras manifestacions no feyam més qu' espeternegar.

Responguém nosaltres ab l' orador del Teatre Espanyol:

«Gozan de buena salud los muertos que vos matais.»

P. K.

VA DE VERAS.

NINGUN la bondat d' apoyarse á la paret y, si pot ser, d' assentarse.

Vaig á dalshi una noticia d' aquelles que s' assemblan á las píldoras d' Holloway: ó fan molt efecte, ó no 'n fan gens.

Alla vá: Un sabi nort-americá ha pronosticat que 'l dia 13 de Novembre s' acabarà 'l mon. Una estrella ab qua tocará á la terra, y aquesta inmensa esfera, ab las sevas altíssimas montanyas, y 'ls seus magnífichs monuments y la seva *Unió católica*, se 'n anirà á ca'n Taps, perdentse per l' espay com si fos la caixa d' una Administració económica.

Será una *irregularitat* majúscula, que acabarà ab las irregularitats minúsculas que tant abundan á Espanya.

Jo, francament, no ho sento per mí. Estich ja tant fet als desastres, que 'm sembla que no m' haig d' apurar per un mes ó menos. Al mateix temps, penso que aquesta será una ocasió magnífica pera lliurar-me d'un malehit ull de poll que fá tres anys que m' atormenta.

Aixó per lo que toca al cos. Respecte al ánima, hi format jo 'l plan. Lo dia 12 de Novembre aniré á confessar totas las mévas picardietas, y aquí 'm tindran vostés tant aixirit com si tal cosa, disposat á anar á can Pistrans, y á presenciar lo derribament de la terra, com si 's tractés del estreno d' una sarsueleta en un acte.

Peró l' egoisme es més lleig que un capellá ab trabuch, y jo hi fugit sempre d' incorre en tant lamentable defecte. Si no sento la supressió del mon per mí, la sento per molts altres.

¿Qué será de la cascada del Parque? Després que en Fontserè s' hi va trencar tant lo cap, després que durant dos ó tres cents anys s' hi ha treballat ab tant delit, es una cosa que dol l' ánima, pensar que aquell bè de Dèn de pedras y etzevaretas se 'n ha d' aná á rodá com si fos una caseta de pessebre.

Ho sento també pe 'ls fusionistas. ¡Pobre gent! Dejunéu sis anys, desganyitúvos cada dia fent discursos contra 'ls conservadors, fent tots los papers del auca per derribar la situació, y al cap de tants trafechs, pujéu al candelero, total perque quan tot just teniu los ossos á puesto, vingui una estrella ab qua de mala mort y, sense dirvos Dèn vos quart, fassi un pastel de la terra, deixantvos ab la paraula á la boca, y convertint en fum las ilusions de tant y tant temps.

Y 'ls de la companyia del carril de Fransa? ¡Quín modo de esbullalshí 'l marro y fer infructuosos los treballs que per fer passar los trens pe 'l carrer d' Aragó s' haurán portat á cap!

No fassin cas d' aixó que diuhen ara de que han desistit del pensament per fas ó per nefas. Tot aixó son camándulas.

Si es que ho deixan corre, (que jo ho dupto,) no es pe 'ls motius que 's diuhen, sino perque han sapigut lo de la estrella ab qua.

Está clar. Tant se val que s' apressurin com que s' adormin. Encare que fassin treure 'ls embrassos que 'ls propietaris han posat al mitj del carrer, encare que lloguin un exércit d' homes per treballarhi, quan se trobin ab los rails colocats y tot llest á punt de comensar á fer desgracias, ¡plata-pláml arribará al 13 de Novembre, y bona nit viola. Tot aquell apilament de ferros y fustas, al menos, al menos deurá aná á parar á la lluna.

Val més que 's guardin los quartets, per haver-se de malgastar d' aquest modo.

Mirant la qüestió baix un altre aspecte, ja cal que 'ls sastres y sabaters s' espavilin á cobrá 'ls deutes dels parroquians morosos, ó sino s' haurán d' esperar á arreglar comptes á la vall de Josafat.

¿Quants murriets hi haurá que, enterats de la fatídica fetxa, pendrán diners á interés pagaders á ff d' any á ff de darse boña videta durant lo temps que 'ls queda d' está 'l món!

¿Quants joves se trobarán que, per fer la brome-fa, darán paraula de casament, bèn segurs de que no l' haurán de cumplir!

¿Quantas noyas ne farán á l' alsada d' un campanar, sapiguent que 'ls resultats de las sévas travessuras no han de ser tangibles!

Jo d' enredos aixís ne veig un feix en perspectiva.

¡Y pensar que tot aixó será efecte de la terrible profecia del sabi yankee!

De tots modos, pitjors mals podrían amenasarnos.

—¿Cóm? dirán vostés. ¿Qué pot haverhi més terrible y pavorós que la ff del mon?

¿Qué pot haverhi? ¡Ah, innocents!
Jo prefereixo mil vegadas que 'm diguin: Demá s' acabarà 'l mon, que no pas: Demá tornarà á pujá en Cánovas.

FANTÁSTICH.

UAN varem combatre las ideas del Sr. Pí y Margall molts federals ván tirarse'ns á sobre, sense pensar que no havian de passar tres senmanas, sense que l' únich periódich federal que 's publica á Barcelona, *Lo Diari catalá*, fés coro ab nosaltres.

Lo *Diari catalá* en un article que vá publicar l' últim diumenje, diu:

Que 'l dirse *púistas y pactistas* es lo mateix que suicidarse.

Que no accepta cap jefatura, perque es diari d' ideas.

Que may s' ha titolat ni 's titulará pactista.

Que molts dels federals que 's diuhen pactistas han deixat de ser tals federals per passar á ser comunalistas.

Que no s' ha de permetre que l' element popular discuteixi y defensi teorías complicadas y amfibológicas que ab prou feynas entenen los homes de lletras.

Que la federació no vol dir sino que las qüestions catalanas nos las resolguém los catalans.

Y altres cosas per l' istil.

De manera que 'l *Diari catalá* ab bons termes renega de la jefatura y de las ideas de 'n Pí y Margall; renega de l' autonomia y 'l pacte, y comunica á n' en Pí y Margall.

Are dignin si teniam ó no teniam rahò al desconfiar de unas ideas ininteligibles.

Aquí lo més notable es que 'ls del *Diari catalá*, mentres en Pí vá ser á Barcelona, ván monopolisar-lo per complert, ván valerse'n per surar y posarse en evidencia, ván ferli fer no poch papers ridículs, y tot ¿perqué?

Per renegar d' ell encare no girés l' esquena.

Recomaném al Sr. Pí y Margall que del article del *Diari catalá* 'n fassa 'l mateix us que vá ferne del ram de flors que l' hi havian regalat á Valencia.

Que 'l duga á la Verge del Desamparats.

Alló dels candidats *cumeros* donará disgustos al govern.

Se diu que 'ls constitucionals que han quedat desbancats s' entenen ab los conservadors per sortir.

Si 'ls conservadors poden tirar ab pólvora fusionista, bona nit y bon'hora.

Sempre hi cregut que volent coure diputats al forn, lo govern s' escaldaría.

Aquell célebre alcalde de Sant Quirse de Tarrasa, anometat Gubern y de motiu *Cap-pelat*, ha sigut suspés per auto de l' audiencia.

La dinastia dels *Cap-pelats* ha sigut una gran desgracia.

Are pèl juny l' han suspés; á veure si pèl setembre la mateixa audiencia l' hi donará carabassa.

Los libre-cambistas de Madrit ván acusarnos de que 'ls infelissos inmigrants d' Almería se n' havian anat á Oran per causa nostra.

Are vejín.

Jo lo qu' estranyo es que no 'ns hajan acusat de que 'ls proteccionistas vestits de moros varen ser los que ván rompre 'ls la crisma.

Una vegada posats á llansar acusacions es una llástima que 's quedessin tant curts.

Dispensin, estimats lectors, si aquesta senmana no contestém la correspondencia que havém rebut. Causas superiors á la nostra voluntat nos ho impedeixen.

Ho farém la senmana entrant.

Lo Sr. Salabert, que tè al seu cárrech los sellers de la torre de 'n Malla en lo Vallés, ha montat una botiga de vins en lo carrer de Magdalenas, número 6, venentlos bons, baratos y sense trafica. Los havém probat y 'n responém.

Lo millor elogi que pot ferse del Sr. Salabert es qu' en la séva botiga no hi ha pou, ni aygua viva.

A D. Víctor Balaguer se l' hi ha mort la senyora.

La *Campana de Gracia* l' hi envia 'l pésame més

sentit y ab ell s' atreveix á senyalarli un camí per consolar-se:

La-agonía que passa la producció nacional y la falta de salut de la llibertat, exigeixen que 'n Balaguer estalvihi las sévas forsas per poder consagrarlas á tant sants objectes.

En Ruiz Zorrilla gefe de un partit espanyol, no vol tornar á Espanya.

¿Perqué?
Perque diu que alguns amichs y correligionaris seus permaneixen desterrats.

Jo crech que desde París no podrá pas treballar perque se 'ls alsí 'l desterro.

La millor manera de triunfar es anar á la batalla.

Ha sortit lo Sr. Cala tronant contra la jefatura de 'n Pí y la jefatura de 'n Figueras, y proclamant la necessitat de que 'ls homes segueixin á las ideas y no als homes.

Demá sortirà un altre tipo que tronará contra en Figueras, contra en Pí y contra en Cala, y aixís successivament.

Las ideas son realment lo essencial; pero com que las ideas no poden realisarse sense 'l concurs dels homes, es molt just que siga 'l jefe d' ellas lo qui més probas donga d' estimarlas y compnédrelas.

Qué volen que 'ls diga, aquest Sr. Cala me sembla que no *cala* gayre.

VARIACIONS.

Diu un bando del Arcaide, que 's troba per tot arreu:
—*Esos perros vagabundos que polulan por do quier...*—
No llegim més. La indirecta se compren perfectament: aquest bando del Arcaide va pèls carcas. ¡Prou que 's veu!

La Italia xiula á la Fransa, la Fransa respon xiulant, allá cridan y esbalotan, allí responen més alt.
¡Per amor de Dèn, senyoras! No fassin tants disharats.
¿No venhen que d' aquest modo fan content á n' en Bismark?

Sense pararse en camándulas, ni en gemechs ni exclamacions, lo govern de cop y volta, tot fresch, ha disolt las Corts.
En altres termes: «Las ratas que 's cruspian la nació, han sigut, á cops d' escombra, expn sadas del rebost.»

A ff de lograr que 's mudin las lleys agrarias en es, los irlandesos s' esbravan matant sense ferhi embuts.
¿Qué 'ls sembla tot aixó inglesos? ¿saben qué son aquests fruits?
Res; alló del libre-cambi: volen cambiar las costums.

Los juhens, que desde Russia venian aquí corrents, sembla que ara fan lo ronso sense sapiguer que fer.
L' un dia diuhen que venen, l' altre que no 'ls esperém: per mí tenen por qu' en Cánovas torni á enfilarse al poder.

Als canovistas que diuhen que 'l govern ha trepitjat la lley, disolent la Cámara, los diria net y clar:
—Quan vosaltres governavau la vareu trepitjar tant, que un cop de peu més ó menos no s' hi coneixerá pas.

Al Perú matan al xinos, á Irlanda atacan als lords, á Russia als israelitas, á la Argelia als espanyols. De la terra, si segueixen dantse espectacles tant forts, no n' haurém de dirne terra, sino: *Lo Gran Odeon*

Per ff l' Ajuntament tracta de fe un cementiri nou, en un siti bèn a'egre,

PETARDOS.

Lo petardo al Govern.

Lo petardo als Conservadors.

Lo petardo á la Intolerancia religiosa.

Lo petardo al Llibre-cambi.